

gaa ned i samme Forhold, som Indtægterne svigter, det er givet. Man behøver blot at se paa dette, at naar man i Finansaaret 1914—15 udskrev knapt 100 Mill. Kr. Skat i dette Land, og Forrentning og Afdrag af Statsgælden kun androg mellem 14 og 15 Mill. Kr., saa er Forholdet paa det sidste Statsregnskab blevet, at Afdrag og Forrentning af Gælden kræver nogle og fyrretyve Millioner Kroner, og at det for det kommende Finansaar, som Finansloven skal gælde for, ikke vil fejle ret meget, at der alene vil medgaa godt 60 Mill. Kr. til Forrentning og Afdrag af Statsgælden, thi vi skal begynde at afdrage 6 Mill. Kr. paa Statslaanet og forrente det store Statslaan fra sidste Aar. Det vil altsaa sige, at Afdrag og Forrentning af Statsgælden i det kommende Aar i Virkeligheden udgør to Trediedele af hele den Skatteindtægt, Landet havde 1914—15. Og ser man paa de øvrige Udgifter, som fremkommer ved særlige Love, ikke mindst den sociale Lovgivning, som er i Vækst og fremdeles vil være i Vækst, maa man være klar over, at Udgifterne ikke vil kunne sænkes i Forhold til Indtægternes Svigten. Derfor staaer vi overfor meget vanskelige Forhold. Jeg synes, det maa være os et Fingerpeg i Retning af, at vi mere maa føle os som en Enhed og ikke blot være tilbøjelige til at øve Kritik. Det var dog rigtigt, hvad Præsten sagde i Rigsdagsprædiken, at naar alt kommer til alt, er der mere, der binder os sammen, end der skiller. Derfor synes jeg, at under en saa vanskelig Situation som den, hvori vi befinder os, maa alle gode Kræfter hjælpe til, at vi kan ride den Storm af, som man godt kan sige virkelig er over os. En saadan Samfølelse vil jeg gerne appellere til, thi det er nødvendigt, og det er i Virkeligheden det, Folket venter af os ude i Landet.

Kirk: Jeg skal fatte mig ganske kort; navnlig er der forskellige af de Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt fremdrog vedrørende den offentlige Usædelighed, som jeg havde haft Lyst til at dvæle nærmere ved, men som jeg skal forbigaa. Jeg vil kun sige til den højtærede Justitsminister, at hvis der maatte foreligge nogen Statistik med Hensyn til Virkningerne af den saakaldte Nyhavns-Lov, som Rigsdagen vedtog sidste Foraar, vilde det have sin Interesse at blive bekendt med Resultatet deraf.

Oppe i min Valgkreds, i Nørresundby-Kredsen, har den store Storm den 23. og

24. Oktober anrettet overordentlig store Ødelæggelser, dels ved Hals og dels ved det lille Fiskerleje Hou. I Hou er en stor Del. Baade blevet beskadiget eller ødelagt, og i Hals er det navnlig Fiskernes Redskaber, det er gaaet ud over. Paa disse to Steder er der en Mængde ganske unge Fiskere, som nylig har begyndt deres Virksomhed, og som har været nødt til at optage store Laan for at komme i denne Virksomhed. De har nu to Aar igennem haft et temmelig daarligt Fiskeri og er nu ulykkeligt stillede paa Grund af den store Katastrofe. Der vil fremkomme Andragender om billige Driftslaan fra begge disse Steder, og jeg haaber, at disse Andragender maa modtage samme velvillige Behandling som tilsvarende Andragender andre Steder fra.

Der er et æret Medlem, som har omtalt Tanken om at bygge en Bro over Lille Bælt, og det kan maaske være rigtigt nok at bygge den Bro, naar man ved, hvor Pengene skal komme fra. Men der er et andet Broarbejde, som jeg gerne vil have Lov til at bringe i Tingets Erindring og det er den Bro, som det i Løbet af ganske kort Tid vil blive fornødt at bygge over Limfjorden mellem Aalborg og Nørresundby. Der har været udskrevet en Konkurrence, og for Tiden er man ved at udarbejde det endelige Projekt. Det er et Arbejde, som vanskeligt kan opsættes synderligt længere, fordi Tømmerkonstruktionen i den nuværende Pontonbro, der er 55 Aar gammel, er saa stærkt medtaget af Raaddenskab, at den vanskeligt kan vedligeholdes for en rimelig Bekostning. Dernæst er Broen, som den er nu, alt for smal til den store Trafik, Kørebanen er nemlig kun 4½ m bred, og Broen er kun bygget for ganske let Færdsel, saa det er umuligt at føre en Sporvognslinie over Pontonbroen, og det er endogsaa saaledes, at store Lastautomobiler er ude af Stand til at køre over Broen uden at maatte aflæsse en Del af deres Ladning. Endelig er Gennemsejlingen for smal og ligger uheldigt. Jeg haaber, naar denne Sag i Løbet af en ikke fjern Fremtid kommer frem for Rigsdagen, for Lovgivningsmagten, at den da baade fra Regeringens og Rigsdagens Side maa møde den fornødne Velvillie.

Endelig er der et Spørgsmaal, som jeg Gang paa Gang har mødt oppe i min Valgkreds i de Aar, jeg har været opstillet som Folketingskandidat. Det er en alvorlig Beklagelse over, at der ikke paa Rigshospitalet er nogen Afdeling for neuropatiske Patienter. Jeg har mødt dette Spørgsmaal saa ofte, at jeg ikke kan tro andet end, at